

Следъ оздравяването

Наистина, Саида оздравѣ, но баща ѝ сѣ пакъ изгуби своята любима дъщеря. Следъ единъ разговоръ съ него, който остана тайна за всички, тя напусна Алказаръ и халифата и се изгуби безследно.

Наскоро следъ това въ столицата на Абенъ-Серахъ се яви единъ младъ мавъръ, който чудновато нѣкакъ говорѣше по арабски, сѣкашъ бѣше пелтекъ. Той се мжчеше по всѣкакъвъ начинъ да се добере до Алказаръ, макаръ и като простъ слуга, но, разпитвайки обитателитѣ му, той научи новината. А щомъ научи това, както стоеше, падна безчувственъ.

Това бѣше рицаръ Алонзо, който отъ любовъ къмъ Саида бѣ научилъ арабски езикъ и бѣ облѣкълъ дрехи, които по-рано мразѣше. Тукъ той бѣше дошълъ да изповѣда всичко на самия халифъ и да го моли да му даде дъщеря си за жена. Защото и самъ той бѣ отъ царски родъ. И заради това той бѣ готовъ да направи необикновена жертва — да стане мохамеданинъ.

Нераздѣлни

Минаха години. Въ Кастилия, въ пуцинацитѣ на Гвадарамскитѣ планини, се появиха два монастира: единъ мжжки и единъ женски. Дѣлѣше ги единъ отъ другъ буенъ и пѣнливъ планински потокъ. Игуменка на женския манастиръ бѣше една прекрасна млада мохамеданка, приела вѣрата Христова. Името ѝ бѣ Мария. А игуменъ на мжжкия манастиръ бѣ единъ безстрашенъ рицаръ, който се именуваше Йосифъ.

Но страшниятъ потокъ дѣлѣше само тѣхнитѣ тѣlesa, а душитѣ имъ живѣятъ неразлчно и очакватъ, кога ще се слѣятъ въ едно и навѣки на оня свѣтъ . . .